

KULMÅTT, kúl-må'tt, n. 5. Mått för kulors storlek.

KULPLAN, kúl-plán, m. 5. (på örlogsfartyg) Träramar långa luckkarmarna och bordvarts emellan kanonerna, med urhållningar, för att deri lägga de kulor, som böra vara tillhands.

KULQVARN, f. 2. (apotek.) Ett slags maskin till malning medelst begagnande af jernkulor.

KULSEGEL, n. 5. (på fartyg) Se *Väder-vevlingsmaskin*.

KULSTAPEL, m. 2. pl. — *staplar*. Hög af uppstaplade kulor.

KULT, kúllt, m. 2. (pop.) Se *Kulting*.

KULT, kúllt, m. 5. (lat. *Cultus*) 1) Gudsdyrkan, gudstjenst. — 2) Till gudstjensten hörande bruk. [Cult.]

KULTING, kúlltinn, m. 2. (pop.) Halfväxt gris.

KULTIVERA, v. a. 1. 1) Odlå, uppbruka. — 2) Sköta; idka. — 3) (fig.) Utbilda, förädla. — *K-d*, part. pass. Brukas adjektivt i bem. af: Hyfsad, bildad. *En k. nation. Ett k-t folk.* — *Kultiverande*, n. 4. o. *Kultivering*, f. 2.

KULTJE, kúlltje, m. 2. pl. *kultjar*. (skepp.) 1) Frisk vind. — 2) Vindens styrka eller hastighet, som benämnas efter de segel, hvilka kunna föras bidevind, t. ex.: *Laber k., Märsssegelskultje*, o. s. v.

KULTRIANGEL, kúltriánn'g, l. m. 2. pl. — *trianglar*. Triangel, beskrifven på ytan af en kula.

KULTUR, kulltúr, f. 5. 1) Bruk (af jorden). — 2) Plantering, odling. — 3) Skötsel, ans, afvel (t. ex. i Häst-, Fårkultur). — 4) (fig.) Odling af själsförmögenheter, utbildning, förädling. [Cu -.]

KULTÄNG, kúltá'ng, f. 5. pl. — *tänger*. 1) Krats att uttaga kulor. — 2) (hos guldarbetare) Särskilt slags tång, hvarmed af plattvalsad tråd uppblöjas hålliga ringar.

KULUGN, m. 2. Ugn till kulors glödgande.

KULVAGN, m. 2. Vagn, hvarpå kanonkulor föras.

KUMMEL, kúmm'l, n. 5. (fornnord. *Kuml*, lat. *Cumulus*) Ursprungl.: uppstaplade hög af något. 1) Stenröse. — 2) Uppkastad stenhop på grund i sjön, till märke för sjöfarande. — 3) Se *Kummelgrotta*. — 4) Mjukfenig benfisk, liknande kabeljo, men smalare och tunnare, med stora silfverglänsande fjäll. *Gadus Merluccius*.

KUMMELGROTTA, f. 1. Hvarje för-Odinskt grafmonument, som var bildadt af uppresta stenar, täckta med en öfverliggare.

KUMMELÅLDERN, m. sing. def. (hist.) Den tid, då Fornskandinaverne begrofvå sina döda i kummel (bem. 3).

KUMMIN, kúmminn, m. sing. 1) En tvåårig parasollväxt på höglånda ångar, med små hvita blommor. *Carum Carvi*. — 2) Frö af denna växt, som begagnas till brödkrydda. — *Ss. K-bröd*.

KUMMINBRÄNNVIN, n. 5. Brännvin, satt på kummin.

KUMMINOST, m. 2. Ost, kryddad med kummin.

KUMMINSOCKER, n. sing. Ett slags konfekt af socker och kummin.

KUMULERA, v. a. 1. (lat. *Cumulare*) Hopa; på en gång innehafva (flera sysslor, löner o. d.). — *Kumulera*, n. 4. o. *Kumulering*, f. 2. [Cu -.]

KUNBAR, kúnnbår, a. 2. (af *Kunna*) Bekant, känd. *Allmänt k. Göra k., kungöra. Vara, blifva k.* [Kundbar.]

KUNBARHET, f. 5. Kännedom. *Allmän k.* [Kundb -.]

KUND, m. 5. En, som vanligen har sin handel, spisning o. s. v. hos någon, eller i annat afseende för beständigt lemna någon tillfälle till förtjenst. *Hafva många k-er. En god k., som bringar mycken förtjenst. Skaffa, så k-er. Draga ifrån någon dess k-er. Vänja ifrån sig, förlora sina k-er.*

KUNDBAR, **KUNDGÖRA**, se *Kunbar*, *Kungöra*.

KUNG, se *Konung*.

KUNGAHUS, se *Konungahus*.

KUNGAMAKT, — **MORD**, — **VÁLDE**, m. fl. se *Konungamakt*, &c.

KUNGLIG, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på en konung. *K. krona, spira, mantel. Ett k-t palats.* — 2) Af en konung gifven, meddelad, sagd, yttrad. *Ett k-t ord, löfte.* — 3) En konung värdig. *En k. gåfva.* — 4) (fig.) I högsta grad präktig, kostlig, högst förträfflig, utmärkt. *En k. bostad, måltid.*

KUNGLIGHET, f. 5. Egenskapen att vara kunglig.

KUNGLIGT, adv. På ett kungligt sätt.

KUNGSDADEL, m. 2. pl. — *dadlar*. Den bästa sorten af dadlar.

KUNGSFRID, kúnnsgfri'd, m. sing. (i medeltiden) Fridslag, som innehöll förbud för hvar och en att utöfva någon våldsamhet af hvad slag som helst eller att utan tillstånd bära vapen, på den ort, der konungen uppehöll sig.

KUNGSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Slägte af Sparfågeln i barrskogar, 3 till 5 1/2 tum lång, hjessan saffrans- eller citrongul, öfriga kroppens grundfärg grå, skiftande i olivgrönt och gulgrönt; har tofs på hjessan. *Regulus cristatus. Brandkronade K-n*, den minsta bland alla Europas fåglar, hjessan hos hanen bjert brandgul. *Regulus ignicapillus*.

KUNGSÅRD, kúnnsgård, m. 2. Benämning på hvarje af de anseiligaste kronogodsens i riket, hvilka förmodligen till en stor del utgjorde det fornda så kallade Upsala Öde.

KUNGSHÄSTAR, m. 2. pl. Visst antal hästar, som hvarje ort lemnade, då konungen sjelf reste ell. någon af dess embetsmän i konungens ärenden.

KUNGSKAKA, f. 1. Ett slags kaka af mandel, ägg, socker, smör, mjöl, med vanilj, kanel, muskotblomma och citroner.

KUNGSKRUT, n. sing. Finaste jagtkrut.

KUNGLADUGÅRD, m. 2. Se *Kungsgård*.

KUNGS LJUS, se *Kongsljus*.

KUNGSÖRD, kúnnsgörd, n. 5. 1) En konungs ord. *Det är så godt som k., fullkomligt säkert.* — 2) (fig. fam.) Tillförlitligt, sant tal. *Det är icke k. allt hvad han säger.*

KUNGSPARK, kúnnsgpårk, m. 5. Se *Kronopark*.

KUNGSSKJUTS, se *Kongsskjuts*.

KUNGSSKÄRM, m. 2. (jäg.) Mellersta skärmen i en jagtplats.

KUNGSSPIRA, se *Kongsspira*.

KUNGSTÅRTA, f. 1. Ett slags tårta, tillredd af mandel, ägg, socker, smör, rifvet citronskal och mjöl, med olika slags sylter.

KUNGSVAKTEL, m. 2. pl. — *vaktlar*. Röd raphöna.

KUNGSVATTEN, n. sing. En blandning af salpetersyra och saltsyra.

KUNGSVÄG, kúnnsgväg, m. 2. Benämning af allmogens på allmän landsväg.